

Gratis

Liva
WEEL

i

Ta' Brillen paa

Personerne:

Fru Adda Ernst ..... *Liva Weel*
Hendes Mand ..... *Hans Egede Budtz*
Birgit, deres Datter ..... *Birgitte Federspiel*
Hans, deres Søn ..... *Preben Mabrt*
Ebbe, Birgits Ven ..... *Svend Asmussen*
Karen, Hans' Veninde ..... *Birthe Korsø*
Fru Esther Berg, Addas Veninde .... *Astrid Holm*
Baronessen ..... *Vera Lindstrøm*
Filminstruktøren ..... *Asbjørn Andersen*
Regissøren ..... *Ego Brønnum Jacobsen*
Primadonnaen ..... *Grethe Linde*
Blomberg, Statist ..... *Charles Wilken*
Paaklædersken ..... *Minna Jørgensen*
Blomsterpigen ..... *Karen Marie Løwert*

Dansene udføres af Niels Bjørn-Balletten
med *Else Knipschildt*.

A/S PALLADIUM præsenterer

LIVA WEEL

i

„Ja' Briller paa!”

Et Filmlystspil af

KJELD ABELL

med Musik af SVEN GYLDMARK

Iscenesat af

ARNE WEEL 1942

Sangtekster ..... **POUL SØRENSEN**
Fotografi ..... **KARL ANDERSSON**
Tone ..... **ERIK RASMUSSEN**
Dekoration ..... **ERIK AAES**
Klipning ..... **EDITH SCHLÜSSEL**
Kopi ..... **JOHAN ANKERSTJERNE**

Eneret:

A/S FILM-CENTRALEN-PALLADIUM

FRU ADDA ERNST er en midaldrende Dame af Borgerskabet. Hun har en hyggelig Mand, et dejligt Hjem og to unge friske Børn, Birgit og Hans, der som de fleste af deres jævnaldrende er stærkt *swing-interesserede*. Fru Adda selv er ogsaa meget musikalsk, hun spiller og synger udmærket og gaar med Liv og Sjæl op i sin Musik. Undertiden kan hun henfalde i Vemod over den Karrière paa de skraa Brædder, hun er gaaet Glip af ved at blive stikkende i sin borgerlige Tilværelse, men den Slags smaa Anfald gaar hurtigt over, for hun er fra Naturens Side udstyret med et godt og friskt Humør.

Hun har i Virkeligheden kun een alvorlig Bekymring. Hun er bange for at blive gammel og gør sig derfor krampagtige Anstrebninger for stadig at virke ung. Hun vægrer sig ved at indse, at hen-

des Datter efterhaanden er blevet voksen, og klæder hende saa barnligt paa som muligt. Og til Trods for, at hun er ganske overordentlig nærsynet, nægter hun at bruge Brillen, fordi hun tror, de faar hende til at virke ældre. Hun har Brillen, men tager dem kun paa, naar hun er alene. Følgen er, at hun ude blandt Mennesker bestandig gør sig skyldig i de mest tragikomiske Fejltagelser og Forvekslinger, fordi hun faktisk næsten intet kan se, men kun lige skimte sine Omgivelser i en utydelig Taage. I Stormagasinet forveksler hun Gang paa Gang Ekspeditricerne med Voksmannequinerne, paa Gaden tager hun et vildtfremmed Menneske under Armen i den Tro, at det er hendes Veninde o. s. v.

En Eftermiddag, da hun er paa Restaurant med denne Veninde, Fru Esther Berg, bliver hun præsenteret for en Baronesse, der er

berømt for sine ekscentriske »surprise-parties«. Baronessen har, som Fru Berg udtrykker det, Arrangements-Delirium med speciel Svaghed for Kunstnere og Mennesker med kunstneriske Talenter. Da hun hører, at Adda kan synge Romancer, inviterer hun hende straks til en Frokost næste Dag, hvor der »bare« kommer en 15—20 Mennesker, og Adda faar at vide, at hun for at komme ud til Baronessens Villa skal gaa ned til Nørreport og tage Trolleyvognen helt ud til Endestationen.

Da Adda samme Dag kommer hjem til Middag, har Hans og Birgit med Faderens Velsignelse arrangeret en lille improviseret Festmiddag i Stedet for den traditionelle Medisterpølse, de plejer at faa, naar Pigen har fri. De har et Par Venner paa Besøg, Ebbe, der studerer Jura og samtidig spiller i et Jazzorkester, og som er

forelsket i Birgit — og Karen, der er Hans' Sværmeri. Dette Arrangement synes Adda tydeligvis ikke om. Hun under gerne Børnene Fornøjelser, men hun vil selv arrangere dem, og hun vil ikke indse, at de efterhaanden er kommet i den Alder, hvor de maa have Lov til at udfolde sig lidt selvstændigt. De unge gaar med Faderen i Biografen, mens Adda sætter sig til Klaveret for at gennemgaa sine Sangnumre til Baronessens Frokost.

Og næste Formiddag tager hun forventningsfuld af Sted med en solid Stabel Noder under Armen. Da hun kommer til Nørreport, ser hun ikke, at Trolleyvognen kører lige for Næsen af hende. I Stedet ruller en anden stor Bus op ved Fortovskanten. Det er Filmselskabet »Globe Film«s Vogn, der skal hente nogle Statister til Dagens Filmsoptagelse, som skal finde Sted i en stor Villa udenfor

Byen. Adda stiger op i Bussen i den Tro, at det er Trolleyvognen, og Filmsfolkene gaar ud fra, at hun er en af de tilsagte Statister.

I de følgende Timer kommer Adda ud for sit Livs mærkeligste Oplevelser. De begynder med, at hun ved Ankomsten til Villaen faar Besked om at gaa ovenpaa og klæde sig om. Hun studser — men da hun jo har hørt om Baronessens ekscentriske Indfald, fatter hun ingen Mistanke. Hun bliver stoppet ud med Vattons for og bag, og iført et fantastisk Kostume medvirker hun intetanende i Filmoptagelserne, hvor hun gentagne Gange er ved at bringe baade Instruktøren, Regissøren og de Optrædende til Fortvivelse. Hendes faste Holddepunkt midt i al Forvirringen er en gammel Statist, Blomberg, der fremstiller en Greve, og som hun derfor i fuldt Alvor titulerer »Grev Blomberg«.

Blandt de medvirkende er ogsaa Ebbe og hans Orkester. Til sin Forbløffelse faar han pludselig Øje paa Fru Ernst mellem Statterne, og saasart han kan se sit Snit, henvender han sig til hende og forklarer hende, hvad det er, hun er blevet indblandet i. Hun bliver først lamslaet og fortvivlet over at have gjort sig til Grin, men beslutter saa at tage Sagen fra den humoristiske Side og springer op og synger en festlig Parodi paa Primadonnaens store Sangnummer. —

I Addas Hjem er der imidlertid blevet Opstandelse, fordi man ved en Telefonopringning har konstateret, at hun ikke har været til Baronessens Frokost, men efter endnu et Par bevægede Oplevelser finder alle Parter lykkeligt hinanden. Adda har lært, at hun skal tage Briller paa, og hun er ogsaa blevet kureret baade for sine Kunstnerdrømme og sin Arrangementssyge. Hun har nu Forudsætninger for at lære at blive gammel paa en pæn Maade, som hendes Mand udtrykker det.

LIVA WEEL

Ta' Briller paa!

Fru Adda præsenterer Blomberg i sit Hjem.

LIVA!

af Kjeld Abell

LIVA! Din sol gik op i Odder, hvor det ligner dig, og straks begyndte du din straalende opgang ad Scalas berømte trapper. Man kaldte dig Danmarks Mistinguett. Men da du kun var naaet et par trin op, var det rentud sagt som om pøkker tog ved dig, du blæste paa forgyldte udstyrsfalbelader og strudsfjerspynt, du stak i de flade gymnastik, tog den lille komiske lærerindes valk paa og dansede Lanciers, saa vi ligesom smaa børn var ved at miste vejret midt i graaden, du fik os til at græde af latter, saa vi „strintede“, som du selv vilde sige. Eller du krøb op paa kvisten til den gamle jomfru og sang om „Min søde lille guldfisk“, som det kunde have været „Mon homme“. Det var dig ikke nok „at se ud“, synge dejligt og være fatal og spændende, du havde noget andet, noget mere, som maatte og skulde ud gennem sidebenene, din menneskelighed, dit kendskab til dig selv og til alle os andre. Du er København i hver fiber, du er hjemme i hver krog af Københavns sjæl, du er Istedgade og Bredgade, Kongens Nytorv og Vesterbros Passage, du kan snærte og være bidende og pludselig dødsens alvorlig, saa der bliver helt stille, men i næste sekund er alle bekymringer blæst væk af din vitalitet og dit ovenud mageløse humør. Du er Danmark idag, du kender Alvoren, men dækker den med et afvæbnende smil. Du er ikke mere Danmarks Mistinguett, du er vores Liva — og hvor har vi dog brug for dig.

Kjeld Abell.

LIVA!

af *Arne Weel*

MON nogen anden scenisk Kunstnerinde har ændret Ydre saa voldsomt som Liva i de 25 Aar, hun har været ved Teatret? Fra den lille næsvise Olsen med den slanke Botticelliskikkelse paa Odderscenen over den frodige, fyldige, svulmende Liva, som levendegjorde Grevinde Danner og Skønne Helene, og til den smukke, næsten slanke Liva, som i Aar, hvor hun fejrer sit 25 Aars Jubilæum, ikke er langt fra at ligne Debutanten. Ja, det er det ydre, det billedmæssige, som man gerne tænker paa, naar Talen er om Film. Men saa er der dét indeni. Selvfølgelig har ogsaa det forandret sig — og udviklet sig. Men tilbage i Dag fra Starten er det vaagne, spillevende, altid oplagte Pigebarn, for hvem Arbejdet, det være sig Film eller Teater, er en dejlig Spøg, som hun tager dødsensalvorligt. Hun er præcis og loyal, mild og elskværdig — og alle Helvedes Furier paa eet Bræt, hvis hun føler sig forurettet eller traadt paa Tærne — saa er hun svær at komme nær — men som alle Uvejr gaar ogsaa hendes hastigt over, og efterpaa skinner Solen endnu mere straalende.

Liva, Livsforgylde, ved din lynsnare Opfattelse af en Situations Komik gør du Hverdagen til en Festdag for dine Medarbejdere!

Arne Weel.

— *Aah, Froken!*

A/S PALLADIUM præsenterer

LIVA WEEL

i

„Ja' Briller paa!“

Et Filmlystspil af

KJELD ABELL

med Musik af SVEN GYLDMARK

Iscenesat af

ARNE WEEL

Sangtekster ..... POUL SØRENSEN
Fotografi ..... KARL ANDERSSON
Tone ..... ERIK RASMUSSEN
Dekoration ..... ERIK AAES
Klipning ..... EDITH SCHLÜSSEL
Kopi ..... JOHAN ANKERSTJERNE

Eneret: A/S FILM-CENTRALEN-PALLADIUM

Personerne:

Fru Adda Ernst ..... *Liva Weel*
Hendes Mand ..... *Hans Egede Budtz*
Birgit, deres Datter ..... *Birgitte Federspiel*
Hans, deres Søn ..... *Preben Mahrt*
Ebbe, Birgits Ven ..... *Svend Asmussen*
Karen, Hans' Veninde ..... *Birthe Korsø*
Fru Esther Berg, Addas Veninde *Astrid Holm*
Baronessen ..... *Vera Lindstrøm*
Filminstruktøren ..... *Asbjørn Andersen*
Regissøren ..... *Ego Brønnum Jacobsen*
Primadonnaen ..... *Grethe Linde*
Blomberg, Statist ..... *Charles Wilken*
Paaklædersken ..... *Minna Jørgensen*
Blomsterpigen ..... *Karen Marie Lowert*

Dansene udføres af Niels Bjørn-Balletten
med *Else Knipschildt*.

— Det var lige i sidste Øjeblik, før nu bliver der lakket til!

Handlingen i „Ja' Brillen paa!“

FRU ADDA ERNST er en midaldrende Dame af Borgerskabet. Hun har en hyggelig Mand, et dejligt Hjem og to unge friske Børn, Birgit og Hans, der som de fleste af deres jævnaldrende er stærkt *swing*-interesserede. Fru Adda selv er ogsaa meget musikalsk, hun spiller og synger udmærket og gaar med Liv og Sjæl op i sin Musik. Undertiden kan hun henfalde i Vemod over den Karriere paa de skraa Brædder, hun er gaaet Glip af ved at blive stikkende i sin borgerlige Tilværelse, men den Slags smaa Anfald gaar hurtigt over, for hun er fra Naturens Side udstyret med et godt og friskt Humor.

Hun har i Virkeligheden kun een alvorlig Bekymring: Hun er bange for at blive gammel og gør sig derfor krampagtige Anstrengelser for stadig at virke ung. Hun vægrer sig ved at indse, at hendes Datter efterhaanden er blevet voksen, og klæder hende saa barnligt paa som muligt. Og til Trods for, at hun er ganske overordentlig nærsynet, nægter hun at bruge Brillen, fordi hun tror, de faar hende til at virke ældre. Hun har Brillen, men tager dem kun paa, naar hun er alene. Følgen er, at hun ude blandt Mennesker bestandig gør sig skyldig i de mest tragikomske Fejltagelser og Forvekslinger,

fordi hun faktisk næsten intet kan se, men kun lige skimte sine Omgivelser i en utydelig Taage. I Stormagasinet forveksler hun Gang paa Gang Ekspeditricerne og Voksmannequinerne, paa Gaden tager hun et vildtfremmed Menneske under Armen i den Tro, at det er hendes Veninde o. s. v.

En Eftermiddag, da hun er paa Restaurant med denne Veninde, Fru Esther Berg, bliver hun præsenteret for en Baroness, der er berømt for sine ekscentriske „surprise-parties“. Baronessen har, som Fru Berg udtrykker det, Arrangements-Delirium med speciel Svaghed for Kunstnere og Mennesker med kunstneriske Talenter. Da hun hører, at Adda kan synge Romancer, inviterer hun hende straks til en Frokost næste Dag, hvor der „bare“ kommer en 15—20 Mennesker, og Adda faar at vide, at hun for at komme ud til Baronessens Villa skal gaa ned til Nørreport og tage Trolleyvognen helt ud til Endestationen.

Da Adda samme Dag kommer hjem til Middag, har Hans og Birgit med Faderens Velsignelse arrangeret en lille improviseret Festmiddag i Stedet for den traditionelle Medistertpølse, de plejer at faa, naar Pigen har fri. De har et Par Venner paa Besøg, Ebbe, der studerer

Jura og samtidig spiller i en Jazzorkester, og som er forelsket i Birgit — og Karen, der er Hans' Sværmeri. Dette Arrangement synes Adda tydeligvis ikke om. Hun under gerne Børnene Fornøjelser, men hun vil selv arrangere dem, og hun vil ikke indse, at de efterhaanden er kommet i den Alder, hvor de maa have Lov til at udfolde sig lidt selvstændigt. De unge gaar med Faderen i Biografen, mens Adda sætter sig til Klaveret for at gennemgaa sine Sangnumre til Baronessens Frokost.

Og næste Formiddag tager hun forventningsfuld af Sted med en solid Stabel Noder under Armen. Da hun kommer til Nørreport, ser hun ikke, at Trolleyvognen kører lige for Næsen af hende. I Stedet ruller en anden stor Bus op ved Fortovskanten. Det er Filmselskabet „Globe Film“s Vogn, der skal hente nogle Statister til Dagens Films-optagelse, som skal finde Sted i en stor Villa udenfor Byen. Adda stiger op i Bussen i den Tro, at det er Trolleyvognen, og Film-folkene gaar ud fra, at hun er en af de tilsagte Statister.

— Tit-tit! Kik-kik! Slaa Øjet op og ned!

Preben Mahrt, Birthe Korso, Svend Asmussen og Birgitte Federspiel.

I de følgende Timer kommer Adda ud for sit Livs mærkeligste Oplevelser. De begynder med, at hun ved Ankomsten til Villaen faar Besked om at gaa ovenpaa og klæde sig om. Hun studser — men da hun jo har hørt om Baronessens ekscentriske Indfald, fatter hun ingen Mistanke. Hun bliver stoppet ud med Vattons for og bag, og iført et fantastisk Kostume medvirker hun intetanende i Filmoptagelserne, hvor hun gentagne Gange er ved at bringe baade Instruktøren, Regissøren og de Optrædende til Fortvivlelse. Hendes faste Holdepunkt midt i al Forvirringen er en gammel Statist, Blomberg, der fremstiller en Greve, og som hun derfor i fuldt Alvor titulerer „Grev Blomberg“.

Blandt de Medvirkende er ogsaa Ebbe og hans Orkester. Til sin Forbløffelse faar han pludselig Øje paa Fru Ernst mellem Statisterne, og saasnart han kan se sit Snit, henvender han sig til hende og forklarer hende, hvad det er, hun er blevet indblandet i. Hun bliver først lamslaaet og fortvivlet over at have gjort sig til Grin, men beslutter saa at tage Sagen fra den humoristiske Side og springer op og synger en festlig Parodi paa Primadonnaens store Sangnummer — en Parodi, som gamle Blomberg har skrevet Teksten til.

I Addas Hjem er der imidlertid blevet Opstandelse, fordi man ved en Telefonopringning har konstateret, at hun ikke har været til Baronessens Frokost, men efter endnu nogle bevægede Oplevelser finder alle Parter lykkeligt hinanden. Adda har lært, at hun skal tage Brillen paa, og hun er blevet kureret baade for sine Kunsterdømme og sin Arrangementsyge. Hun har nu Forudsætninger for at lære at blive gammel paa en pæn Maade, som hendes Mand udtrykker det.

Sange: Poul Sørensen * Musik: Sven Gyldmark

Tit-tit! Kik-kik!

Refrain

p-f tit! Kik kik! Slaa Øj - et op og ned! Lad Blik - ket si - ge
titt! Kik kik! Slaa Øj - et op og ned; Lad men husk og hold paa

Et Kys, et Smil og 'n lillebitte Taare
den Slags er billig Romantik.
Næ, skønt jeg har en lyrisk Aare,
er der aldrig Taarer i mit Blik.
Tit-tit! Kik-Kik! Slaa Øjet op og ned!
Lad Blikket sige det, du ved,
engang imellem!
men uh, sig Fy,
hvis Manden bli'r for kry!
en Kvinde er jo sart og bly.
(Engang imellem!)
Et dydigt, krænket Blik med en Refleks af Smil,
et Ja og Nej paa engang — det er sex-appeal!
Kik-kik! Tit-tit! Gaa rundt og se dit Snit!
i Øjet maa man ha' en Skælm
engang imell'm!

Et lille bitte Blink i Øjet
et lille bitte Øjeblik,
saa bli'r Alverden straks fornøjet,
Folk kan li' en Pige, der er kvik.
Tit-tit! Kik-kik! Slaa Øjet op og ned,
men husk og hold paa Renomméet!
(engang imellem!)
Slaa Smut, slaa Smil,
og helst i skraa Profil,
det narrer alle Mænd April,
(engang imellem!)
Naar Mandfolk ser to Øjne sende Stjernesud,
saa kommer deres Ønsker uden Hjernebrud.

Kik-kik! Tit-tit! og hvem bli'r Favorit?
En flot Husar af dem med Hjelm!
(Engang imell'm!)

Kik-kik! Tit-tit! Saa smelter selv Granit.
I Øjet maa man ha' en Skælm
engang imell'm!

Swinging in a kiss

Refrain

p-f SWING IT IN A KISS? That's what I can teach you miss! If you
SWING IT IN A KISS? It's the cut - est form of bliss. I can

I know you can swing it in a rag-time,
I know you can rough it in a jazz,
I know you can swing it on a dance-floor,
but now there is such a question as
can you swing it in a kiss?
That's what I can teach you, miss!
If you want a lesson
I'll put stress on,
hoping you'll not hiss.
'cause a kiss that's got some swing
is the hot-hot-hottest thing;
if your lips have rhythm
try it with 'em,
— they'll be sure to cling!
If you enter into it with full applause
and give what you have got
you combine the different styles of music, 'cause
it's soft as well as hot.
Can you swing it in a kiss?
That's a chance you should not miss!
Come and hold me close, if
you're explosive,
swinging in a kiss!

Et Kys, et Smil, en Taare

Refrain

mp-f Kys, et Smil, en Taare, en flyg - tig
 Kys, et Smil, en Taare, re, et ha - stigt
 Kys, et Smil, en Taare, re, er Hjer - tets

Sangen og Hjertet og Valsen
 nynner igennem mit Blod;
 Hjertet, der sidder i Halsen,
 Valsen, jeg har i min Fod.

Et Kys, et Smil, en Taare,
 en flygtig Hjertenskær .....
 Lad Rosentornen saare,
 blot Rosen er det værd.
 Vort Hjerte er en Daare,
 der altid er til fals .....
 Et Kys, et Smil, en Taare,
 to Øjne i en Vals.

Sorgen og Glæden og Mindet
 toner igennem min Sang.
 Evigt bevares i Sindet
 alt, vi har elsket engang.

Et Kys, et Smil, en Taare
 er Hjertets Trylleri,
 som endnu kan bedaare,
 naar Lykken er forbi.
 Blev Livets Veje haarde,
 svandt Eventyret hen:
 Et Kys, et Smil, en Taare
 er alt, du har igen.

Roser, som kun lever en Nat

Refrain

p-f Ro - ser, som kun le - ver en Nat, I skal duf - te og glø - de os i

Igennem Luften daler
 et Blomsterdrys,
 for nu er Festens Time nær.
 Det er, som Duften taler
 om skjulte Kys,
 der laaner Rosens Farveskær.
 Blomsten, som i Morgen
 er vissen
 og død,
 blusser i Festens tunge Glød.
 Vor egen Skæbne spejles
 maaske deri:
 En Fest, en Blomstring — og forbi.

Refrain:

Roser, som kun lever en Nat,
 I skal dufte og gløde
 os i Møde
 i Kvæld:
 Blomstre, imens Festen ta'r fat,
 og naar Festen er givet
 sige Livet
 Farvel.
 I skal kun leve
 i det hektiske Pulsslæg,
 I skal kun blomstre,
 imens Livet er Leg
 — som jeg!

Ja,

Roser, som kun lever en Nat,
 I og jeg er af samme
 indre Flamme
 besat!

Programmet — Redigeret af *Ole Palsbo*
A/S L. Ihrich's Bogtr.